

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za čertert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 6. rožnika 1884.

List 23.

Šmarnice.

Binkoštno soboto so se šmarnične prelepe opravila doveršile. Kolikor smo imeli priliko slišati tudi od daljnih krajev, opravljale so se letos Šmarnice najberže še bolj pogosto in obiskovale obilniše memo družih lét. V Ljubljani se je vseskozi kazala velika gorečnost. V stoljnici so jih po sklepnem govoru g. misijonarja čast. P. Hünner-ja s slovesnimi litanijami med blagoslovoma in z zahvalno pesmijo sklenili milgsp. prošť Jož. Zupan, kateri so jih bili prvi dan zjutraj z govorom pričeli in so tudi v god Marije Pomočnice 24. maja z ginljivim govorom Marijo počastili.

Ni brez koristi vediti, kako je častiti P. misijonar svoje premislke snoval in zverstvoval, da so večí moč imele do poslušavcev. Marijin vert in naš vert, ali: Marijino serce in naše serce ogledovati, — to sta bila glavna predmeta; pomagati pa je morala vsa narava (natora), ne le samo cvetlice, da se naše serce lepša po izgledu Marijinega serca, ali v podobi rečeno: da se naš vert obdeluje, zališa, vravnáva po Marijinem vertu. Deržal se je pa te šege, da je vsaki pot nenaavadno dolgo in z mnogo zgovornostjo v prav mičnih podobah, zgledih itd. pripravljaj serca, vse pa je kazalo, kam da méri, ter je poslednjič z nekako lahkoto, pa z močjo pritisnil na to, kar je ravno imel v namenu, tako n. pr. pri očiševanju verta od ternja, o preganjanji strupenih kač in divjih zvér iz verta, namreč: pregréh in strast iz človeškega serca. Izgledi so bili po večem novi, ali malo znani in naj bolj so se na to izhajali, kako so se tudi naj terdovratniši grešniki po Marijnem prizadetji spreobračali. V vsih strokih véde, umetnosti, narave, kamor je zadel, je razodeval obširno znanje in globoko znajdenost, in to je govorom dajalo posebno mičnost in važnost. Zato je za polni vtis in skazovanje moči zahtevala se saj nekotika stopnja izobraženosti, dasiravno je sleherni jezika zmožni veliko korist iz pre-mišljevanj zajemal, ker pri vsi erudiciji je bila beseda lahka, priprosta, zveza jasna, lepo vmerjena za um in serce. Duhove jasni, serca lepšati, priljubovati poslušavcem, kar je lepo, — pristudovati, kar je studno — na to je bilo obrnjeno vse prizadevanje, brez žaljenja in grenkosti, brez naj manjšega znamenja kake hvalehlepčnosti in samovšečnosti.

Zdaj pa naj za slovó sledí medel in slab posnetek poslednjega premislka:

Pomlad je postala zdaj v resnici lep vert. Kakšna je bila narava 30. aprila, kakšna pa je zdaj konec maja, ko doveršujemo letošnje šmarnice Materi Božji na čast! Tudi naše serca, kakor upamo, so se spremenile v Božji vert, ali se bodo. Na Marijine prošnje je v sercih sneg in led kopnel, na njeno besedo se je solnce približalo, da lije svoje žarke na zemljo in greje vso naravo našega notranjega verta. Polje je pomladi zopet v svoji lepoti, po zemlji rastejo cvetice, po zraku pa žvergolijo in pojejo ljubi ptički čast in hvalo Bogu; koliko sto milj oddaljeni so prišli zopet v naše kraje! Kdo je vse to storil? Vse to je storil naš Stvarnik. Na njegovo besedo se je že pri stvarjenju vse spolnilo. Rekel je: Bodi svetloba in bila je svetloba. Naj bodo ribe v vodi in ptice pod nebom, in zgodilo se je. Ravno tako govori Gospod tudi nam na serca in na serca vseh vernikov ter vse obnavlja. Pač mislim, da ta mesec Gospod ni zastonj vam na serce govoril; upajmo, da tisti, ki so celi mesec poslušali, so svoje serce v vert spremenili, ali so saj sklenili se v vert verniti. To je pač božja milost, in vaše zasluženje bo veliko pri vašem Očetu v nebesih. Hvale vredno je, da ste vsak dan prišli in tako poterpežljivo poslušali. Kako pridno ste hodili, pa ne zato, kakor bi ne imeli nič drugega opraviti. Lahko bi se bili to uro o lepih večerih sprehajali v hladnih drevoredih, pa rajši ste hodili v cerkev k zveličanskim premišljevanjem. Bog vam bo obilo plačal; on vé, kolikokrat ste s priteznostjo prišli, da ste eno uro Bogu tukaj posvetili. Niste se nič brigali, kaj drugi porekó; pustili ste jih govoriti, podali ste se v cerkev, da ste se učili iz svojega serca vert božji delati. Bog vé, koliko ste dobrega v tem mescu sklenili in storili, prejeli svete zakramente in se zatajevali. Da bi pač bili stanovitni ter bi olepšani vert dalje obdelovali, svoje serce popolnoma spremenili v pravi vert Božji za nebesa.

Kako bomo to storili? S pomočjo Marijno. Vemo že, da je vertnar Kristus, njegov pomočnik vsak kristjan. Kdo ga bo li varoval? Marija... Prosimo jo ob koncu za to varstvo in gotovo nas bo uslišala. Ona bo nam, svojim otrokom, kazala vert, v kterega naj bi se večkrat na dan ozirali in vanj stopali. Vertnar Jezus nam bo pri tem pomagal. Kako pa se vertnar v potu svojega obraza trudi za vert, priliva cveticam in jih snaži, obrezuje mladike, da je vse v naj boljšem redu, da cvete in zori.

V češkem Rudnem gorovju nad 3000 čevljev visoki gori je cerkev, ki se ji pravi Marijna-Skerb. Tu gori je $\frac{3}{4}$ leta zima in le $\frac{1}{4}$ merzlega poletja, tu rastejo le mah in pritlikovje; vodo si morajo ljudje oskerbovati le iz močvirji. Tu v tej cerkvi se razodeva, da je Marija naša prava Mati in usmiljena oskerbnica. Polne stene so tu podób in daril, ktere so pobožni romarji tu v spomin in zahvalo pustili! Premnogi bolni in nadložni, ki se je tu gori pritrudil, je ozdravel. Na podobah zamoreš brati in viditi, da serce, ki ni imelo mirú, je zadobilo mir. Marsikter slepi je spregledal; in slepec na duši je zadobil milost spregledati in se verniti k Bogu. V tej solzni dolini je polno nasprotij, polno težav in skerbi nam teži sercé; kako je težko pravo pot iskati skoz ta svet, med temi ljudmi, kjer je le napuh življenja in poželenje mesa. Kako bridke so skerbi, komur je ležeče na čednosti in poštenji, kako težko skerbeti očetu, gospodarju za svojo družino! Pač je to res solzna dolina! Težko je dobiti pravo pot! Kako sladko je našemu sercu, ako slišimo tolažilo: Mati Božja je tvoja Mati, ona bo pomagala — ona Marija-Skerb za te skerbí, da se ti težave zljajšajo. Pač veliko veselje je to za te.

Ne moremo v daljno deželo na Češko; gremo pa lahko po duhovno vsak dan v Marijno cerkev, Marijin vert. Tu v tej Marijini cerkvi so prelepe cvetice po tléh, vijolice nam predstavljajo njen plašč, pasijonske cvetice njen scepter, altar je sama Marija, krona pa njen Sin v njenem naročji. Kako prijazno Marija na nas gleda, žarke milosti na nas lije kakor solnce, da se spreobrnimo, ako naše serce še ni Marijin vert.

Da bi se pač večkrat v to cerkev po duhovno vračali in hodili, posebno pa trikrat na dan: kadar „Ave Marija“ zvoní. Zlasti precej, ko se zbudimo, molimo: Daj Marija, da vse slabo čez dan od nas beži, zgine, reši nas zadrég, skušnjav in okovov greha, daj, da spolnimo svoje dolžnosti. Ne mudi se stopiti v vert našega serca, o blažena Devica! Blagoslovi nam naše djanje in nehanje. S takimi prošnjami bomo dosegli prvi blagoslov od presvete Device, da bodo čez dan naše opravila ne le srečne, temuč da nam bojo tudi teknule v pospešenje čednosti ter v zveličanje. Toda človek le vedno omahuje. Kdo ne vé, da je težko v solzni dolini med hudobnim svetom prav živeti, da je vroče, kakor opoldne. Truden naj torej zre v cerkev Marija-Skerb v duhu drugič, ko „Ave Marija“ zvoní, stopi naj v Marijin vert, v njeno Serce ter moli: O Marija, daj, da premagam tudi nadaljne skušnjave, da me kdo čez dan v hudo ne zapelje! O Marija, pomagaj, da akoravno težko svoje dolžnosti spolnujem, vendar srečno vse Bogu in tebi po volji storim! — Tako bo njegov duh poživiljen in dobil bo zopet blagoslov opoldan. Pa s tekom dneva duh le še začne slabeti, ker vidi, kako težko je biti človek, še težej biti kristjan, posebno pa težko biti pravi katoliški kristjan med premnogim pohujšanjem in tolikimi spotikljeji v solzni dolini. Forej, predno pride noč, podaj se zopet k Mariji, svoji skerbni Materi, pozdravijo z angeljevim češenjem, in predno greš k počitku, prosí jo: Pomagaj, da me bo varoval angelj varh v tej noči, v kateri jih bo toliko umerlo, v kateri se toliko greha stori, stori, o Marija, da se obvarujem hudih sauj, pred zalezovanjem hudobnega duha in vsega zlega. Skerbi za-me, da zopet jutri srečno vstanem, Boga častim in tebe hvalim. Pomagaj, o Marija, da ne bom to noč poklican iz tega sveta, morebiti nepripravljen; o prosim te, Marija, prosí za me! Tako se smemo z mirnim sercem k pokoju vleči.

Ako se bomo tako vsak dan pripravljali, skerbeli za se in spolnovali svoje dolžnosti, Bogu se zahvaljevali, pa za pomoč prosili Marijo, smemo upati, da nam bo

Jezus, ako nas že iz sveta pokliče, kakor desnemu razbojniku, rekel: „Še danes boš z menoj v raji.“ Tako bomo prišli v kraj, kjer ni joka ne škripanja z zobmi.

Pervo sv. obhajilo.

(Nagovor.)

(Konec.)

Kakor je nekđaj sv. Pavel verne, ki jih je v veri podučeval, nagovoril s prelepimi besedami: „Ali ne veste, da ste tempelj Božji?“ tako smem tudi jaz vas danes veselo nagovoriti: Pomislite vendar, da ste tempelj Božji; vaše mlado serce, — serce vsakega izmed vas, — je tempelj Božji, — lepa krasna cerkvice, v kateri hoče Jezus danes pervikrat stanovati!*)

a) Cerkev je posvečeni kraj, svet prostor, odločen edino le v čast božjo. Na tem svetem kraji se ne sme nobeno posvetno delo opravljati; temuč vsi, kateri pridejo v cerkev si morajo prizadevati, da pozabijo na posvetne skerbi in da si le svete in pobožne misli vne-majo v sercu. V cerkvi mora biti vse tiho, vse mirno; če se kdaj kaj sliši, se le sveto petje, sveta godba, sliši se molitev in beseda božja! — Predragi otroci! tudi cerkvice vašega serca bode danes posvečena po prihodu Jezusovem: o skerbite, da tudi zmiraj tako posvečena ostane; skerbno jo zapirajte pred vsem, kar se greh imenuje; nič nizkotnega in zlobnega naj nikoli ne najde prostora v tem vašem svetišču, marveč vedno naj ga napolnujejo svete misli in želje, veselje do molitve in božje besede naj vedno v njem odmeva!

b) V pravi cerkvi se vidijo razne olupšave: krasne podobe, umetne slike, lepe cvetlice in sicer veliko zlatega in bliščéčega. Dobri verniki skerbíjo, da se ta lepota vedno ohrani, da se pridno pometa, prah briše, — da se od leta do leta še bolj povzdiguje: vsako leto se mora še kaj novega, lepega napraviti; zdaj se oltarji prenovijo, zdaj se napravi kaka nova podoba, ki je lepša memo prejšnjih, stare cvetlice se z novimi še lepšimi nadomestijo, stene se pobelijo ali pobarvajo itd. Tako bodite tudi vi vneti in skerbni za lepoto svojega serca, ki bo danes posvečeno po prihodu Jezusovem! Kolikor bolj boste odrasli in spoznali, kaj je všeč Jezusu, toliko bolj se prizadevajte, da se napravi v cerkvi vašega serca vse to, kar mu je ljubo; kolikor bolj boste spregledali, kako lepe so kerščanske čednosti in kako se jih razveseljuje Jezusovo božje oko, o trudite se, da si jih boste prav veliko pridobili, da bodo v rajski lepoti venčale cerkvice vašega serca. Tudi to, kar ni sicer zapovedano, da bi moralo biti v sercu, pa se boste prepričali, da je Jezusu močno všeč, če je v njem, o ne mirujte, dokler si ne pridobite tudi veliko take lepote, ki sicer ni zapovedana, pa je nasvetovana in bo močno povzdigovala krasoto vašega svetišča.

c) Naj imenitniši del cerkve je pa oltar, na kterem se sv. maša opravlja. Vsaki dan pride Jezus iz nebeških višav in ponuja svojih božjih darov vsim, ki jih hočejo sprejemati. V cerkvice vašega serca bo danes prišel pervikrat: o skerbite, da boste tudi pozneje v življenji prav velikokrat z enako gorečnostjo sprejeli tega nebeškega Gosta, svojega Zveličarja, svojega Kralja, svojega Boga; vsaj po duhovnem obhajilu naj pride vsaki dan na oltar vašega serca ter vas obilno obdaruje z nebeškim blagoslovom in božjo pomočjo. — Na oltarju se vsaki dan daruje, in sicer nekervava daritev. Tudi v cerkvi vašega serca se bode morala

*) Zadnjič se je proti koncu tega sestavka pri tiskanji iz pustilo nekoliko besedi, kar zvezo moti; zato nekatere verstice še enkrat povzamemo.

leherni dan daritev opravljati, nekervava sicer, a vendar težka. Ne bo vam sicer treba življenja dati, kervi preliti za Jezusa, kakor so morali prvi kristjani, a brez terpljenja tudi vi ne pojdete v nebeško kraljestvo. Toliko lepoto v sercu si pridobiti in ohraniti, kakor vam priporočujem, ne bo lahko; v sredi spridenega sveta, kjer hudobni duh tako zelo skerbi za tolikanj različno in vabljivo pohujšanje, ni lahko sveto živeti — nebeško kraljestvo silo terpi, je rekel Zveličar sam. Toraj ni družega pomočka, kakor darovati bode treba vsaki dan — dar, ki se imenuje zatajevanje, premagovanje samega sebe! Če vam bo ktera reč tako prijetna, kakor desno oko, pa je brez greha ne morete imeti, — pustite jo, — premagajte se, — darujte! Če vam se bo katerikrat še tako težko zdelo dolžnosti svoje spolnovati — premagajte se — darujte! Da boste mogli v velikih rečéh zvesti ostati, premagajte se — v malih, le prav velikokrat darujte, če tudi mali darek, Jezusu bo vsaki všeč!

d) Slednjič naj omenim še ene reči, ki se v cerkvi vidi in se imenuje večna luč. Vendar préd vam hočem še prav nekaj žalostnega, prav strašnega povedati. Včasih se zgodi, da posvečena cerkev zgubi posvečenje, da je onečastena, oskrunjena. To se zgodi takrat, če bi bil v cerkvi kdo siloma umorjen, ali bi se ktera druga velika hudobija storila v cerkvi. To je velika nesreča: svete zakramente morajo iz cerkve vzeti, luči pogasijo, oltarji se razkrijejo, olepšave se razderó — Jezus zapusti to cerkev! Še žalostniše bi bilo v vašem sercu tisti dan, ko bi prvi smertni greh storili: Jezus bi moral žalosten zapustiti oskrunjeno cerkvico vašega serca, angelj varuh bi se jokajoč obrnil od nas! O varujte, da se vam nikdar kaj takega ne primeri! — Ni manj tužno, kadar cerkev pogori. Žalostno in strašno je sicer vsako pogorišče, toda kadar cerkev pogori, je še vse britkejšo: okajeni stojé stebri po konci, stene začernele šterljivo kviško; kjer je bilo préd vse tako lepo bliščeče, kjer se je opravljala najsvetejša daritev, je zdaj kup pepela, oglja in peska in kamenja, — solze zalivajo človeku oči, ko gleda to žalostno razdjanje hiše Gospodove! Toda še veliko tužniše bi bilo, ko bi kedaj ogenj strasti in hudobije enako razdjal lepoto vašega serca: Jezus bi ga moral zapustiti, Marija bi nad vami žalovala, angelji bi jokali nad vami, svetniki v nebesih bi vas milovali, ko bi videli v vašem sercu gnjusobo razdjanja! O molite in prosite danes Jezusa, priserčno se priporočite tudi Mariji, naj prosi za vas in pri Jezusu sprosi to milost da se nikdar ne bo kaj enacega dogodilo! Ravno nasprotno: naj sveti svitla luč gnade božje, večna luč dobrih del in čednosti brez prenehanja do vašega zadnjega zdihljeja v posvečeni cerkvi vašega serca! — Ako si to večno luč do smerti ohranite, vam o zadnji uri tudi ne bode ugasnila, ampak kakor modre device, boste večnemu Kralju svetili v neskončni radosti na nebeški ženitnini; in ob sodnjem dnevu, ko bodo vse luči pogasile, — zvezde z neba padale, solnce otemnelo, luna ne bode dajala več svetlobe, — bode pa vaša večna luč svetila brez konca in kraja v večni radosti.

A. K.

Premišljevanja in molitve za vse stanove.

16. Poravnavaj stare dolgove!

K resničnemu spreobrnjenju in pravemu poplujanju pa je četertič potrebno, da žalostne nasledke greha, kolikor moč, popravimo, da z grehom narejene dolgove poravnamo. Kdor ima tedaj tuje blago na vesti, kdor je, kakor si že, bližnjemu kako škodo naredil s tatvino, goljufijo ali kako drugač, je dolžan to škodo popraviti

in tuje blago poverniti. Kdor tega ne stori, ko bi lahko storil, ni spokornik, ampak hinavec, pravi sv. Avguštin. Zgled pravega spokornika v tem nam je Cahej. — Ko se je Jezus z milim očesom nanj ozerl in v njegovo hišo stopil, je v dokaz svojega resničnega kesanja in pravega poplujanja rekel: Gospod! polovico svojega premoženja dam ubogim in če sem koga kaj ogoljufal, mu čveterno povernem!

Kdor je z obrekovanjem ali opravljanjem bližnjemu dobro ime uzel ali pomajšal, mu ga mora s tem nazaj dati, da svojo laž prekličé, če ga je obrekoval, in da dobro in spoštljivo od njega govori, če ga je opravljal.

Kdor je bližnjega z nečistimi pogledi, nesramnimi besedami ali celo z nespodobnim djanjem pohujševal, mora skušati pohujšanje s tem poravnati in popraviti, da pohujšanega posvari, poduči, da nikomur več pohujšanja ne daje, ampak vsim le lep izgled. Tako je storila spokornica sv. Magdalena; ki je očitno svoje grehe objokovala, ker je popred tudi očitno pohujšanje dajala.

Z žalostjo pa moramo tukaj priznati, da škoda in pohujšanje se pač lahko naredí, popravi se pa le s težavo, včasih pa in popolnoma se pri naj boljši volji nič več popraviti ne dá. — Ptuje blago se toliko težje poverne, kolikor večji je bila škoda in kolikor dalj se povračilo odlašá. — Škoda na dobrem imenu se tudi malokdaj zamore popolnoma poravnati in popraviti. Kakor ni mogoče, da bi kdo vse perje, katero je iz blazine na vetru raztresel, zopet skupaj spravil, tako tudi ni skoraj mogoče obrekovanja in opravljanja pri vsih, kateri so ga slišali ali naprej raznesli, preklicati in zadušiti! Tudi pohujšanje, naj se že zgodi na ta ali uni način, se popolnoma nikdar popraviti ne more. Tisti namreč, ki je bil prvi pohujšan, je potem morebiti zopet druge pohujševal in greh se je v kratkem tako razširil, da ga ni mogoče do zadnje meje slediti, in ko bi ga tudi mogel, si ga pohujšani morebiti več odvzeti ne pusté.

Pri pohujšanji včasih ni družega pomočka, kakor za pohujšane moliti, da bi jih Bog k poplujanju nagnil; potem pa z besedo in z djanjem vsim lep zgled dajati, in če je mogoče, grešnike na pravo pot pripeljati. Če smo namreč ktereга pohujšali, pa ga ne moremo več podučiti ali posvariti, ker ne vemo, kje da je, ali pa, da je že v večnosti, zamoremo to svoje pohujšanje pred Bogom vsaj nekoliko s tem popraviti, da namesto enega ali več pohujšanih Bogu toliko in še več grešnikov pridobiti skušamo.

Molitev.

O Jezus! Ti večna resnica, si se nad pohujšljivci zagrozil, rekoč: „Gorjé svetu zavoljo pohujšanja! Kdor ktereга teh malih pohujša, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja.“

Slišal sem Tvoj glas, o Jezus! in se bojim in trepečem! Kaj bo z mano, ker mi vest očita, da sem marsiktereга pohujšal s pogledi, z nespodobnimi besedami, z djanjem in obnašanjem? Kaj bo z mano, ker sem toliko tujih grehov kriv, ker sem jih ali svetoval, ali pohvalil, ali zagovarjal, ali prikriival, ali zamolčeval; ker sem se jih vdeleževal, ali pa jih nisem po dolžnosti zabranjeval? Kako bom vse to popravil, ko so se pohujšani že križem sveta razšli in zopet veliko drugih pohujšali? Kako bom vse opravljive in razžaljive besede preklical, kako poštenje in dobro ime bližnjemu nazaj dal? Kako bom vse krivice in vsako škodo popravil in povernil, ker ne vem, kdaj, koliko in ktere sem že vse v svojem življenji poškoval?

Kaj hočem pač storiti? Ljubi moj Jezus! V britkosti svoje duše obžalujem zdaj vse te grehe, jih prekličé.

čem, studim in sovražim. Ker mi je res žal, da sem Te s takimi grehi razžalil, Ti terdno obljubim in sklenem, da ne bom nikomur več škode delal, nikomur več poštenja in dobrega imena ne jemal — pa tudi nikomur več pohujšanja dajal! Tudi bi iz serca rad vse popravil, kar sem s temi grehi pokvaril — pa ne morem popolnoma! Če sem ktereга kaj oškodoval, mu hočem vse natančno in raji še več poverniti; čez bližnjega le vselej dobro govoriti in zanj se potegovati; za pohujšane pa hočem moliti in jim z naprej dobre zglede dajati. Če pa vsih pohujšanih ne morem spreobrniti, si hočem prizadevati, da bom pa namesto teh druge grešnike poboljšal in k Tebi pripejljal. S psalmistom Ti obljubim, da bom hudobne učil Tvoja pota in grešniki se bodo k Tebi spreobračali; in s kraljevim spokornikom Te ponižno prosim: Mojih skrivnih grehov me očisti in zavoljo tujih grehov prizanesi svojemu služabniku, o Gospod! Amen.

(Dalje nasl.)

MOŽ BREZ VERE.

(Dalje.)

5) Kaj porečem še le o tesni, natanki, blaženi razmeri in družbi, moj dragi zemljan, v kateri moraš biti do svojega Boga in Božjega Sina? Zaradi te razmere in družbe se ti je ogibati vsega, karkoli ti slabí, temní, uničuje tvojo podobnost z Bogom in s Kristusom. — Varovati imaš vse svoje dušne moči, po katerih nisi le v sorodstvu z angelji, temuč si tudi božjega rodú; svoje moči imaš visoko ceniti, ter jih ne zlorabiti, ker bi zlorabil, kar je naj veličastnišega na tebi, kar te največ približuje božanstvu. — Varovati se imaš zmote in greha, ker zmota in greh te odvráčuje od Boga, jemlje ti zmožnost z Bogom občevati. — Varovati se imaš pred vsem, karkoli je zoper namen Kristusov, ki je najpopolnejši zgleđ vsega človeškega dostojanstva, naj lepša podoba Očeta svojega v nebesih. — Varovati se moraš, da ne zadržuješ dobrotnih namenov božjih z ljudmi, da ne motiš velikega dela njegovemu namestniku na zemlji, pospeševaje nejevero, dajeje zapeljive zglede, podpiraje hudobna in krivična djanja. — Vsa čast ti bodi v tem, da hoti, kar Bog hoče, da misli, kakor Jezus misli, da delaj, kakor vidiš Boga delati, da živi, kakor je živel včlovečeni Bog. Z eno besedo: Duh Božji, duh njegovega Sina Jezusa, vidno delaj v tebi in po tebi. V roci Božji bodi svojim bratom in bližnjim, kar so jim bili nekđaj Božji poslanci nebeški, kar apostoli Gospodovi. Tako bi se vrednega storil časti, v višem pomenu besede otrok Božji imenovan biti; vrednega bi se storil časti, biti brat Jezusov, tako bi si ohranil podobnost z Bogom in podobnost s Kristusom, prvo to dostojanstvo izmed vseh dostojanstev. — Pa, oh! kaj če ta zahteva možu brez vere? More li biti Bogu podoben, podoben Kristusu, ob enem pa biti mož brez vere? Je li kje večja otipnejša nezmisel, kakor ta? Ne bo li stokrat pametnejše, ako rečem, da si mož, o katerem je pisano: enak je neumnim živalim, ter je njim podoben. (Ps. 48). — V svojem neprenašljivem napuhu, s katerim se povzdiguješ nad druge, podoben si pavu; v svoji zamišljenosti in pogreznjenosti v pozemelske stvari, podoben si kertu; v svoji nenasitljivi in grabežljivi lakomnosti podoben si žrečemu volku; v svoji neobujzdani strasti, ki se naj ostudnejšega naj bolj veseli, podoben si gabnim in ostudnim nekim živalim, ki jih nočem imenovati; v svojih stoterih lisičnostih in tisočerič zvičajah in neštevilnih hinavskih svitkih, s kterimi bližnjega slepiš, prekanjaš, ostrupljaš, podoben si kači; v svojem brez-

merno nesramnem psovanju in obrekovanju, s kterim se spraviš ne le nad mertve in žive, temuč tudi in zlasti nad više in vrednejše osebe, in celo nad vsemogočnega Boga v nebesih, zaničuješ zdaj njegovo previdnost, zdaj njegovo razodenje; podoben si steklemu psu, ki grize in popada okoli sebe, ter laja celo na nebo.

Tukaj vidi, nesrečnik, in zapopadi enkrat, kako teptáš svojo veličansko dostojnost, kako sramotiš in tajiš neprecenljivo prednost, s katero te je obdaril Stvarnik tvojega življenja. — Dal ti je um, dodelil ti je npravno prostost, storil te je neumerjoče bitje, vsadil ti je v serce čudoviti nagon djavnosti, postavil te je v zvezo sam seboj in v zvezo s svojim sinom Jezusom, le da bi bil Bogu podoben. Od vsega tega nisi nič, prav zato, ker si mož brez vere. Deláš, kar prepoveduje um, kar sramoti npravno prostost; nagon djavnosti upotrebuješ bolj za hudo nego za dobro; pozabljaš na svojo neumerjočnost, na večno svoje življenje po smerti; namestu da bi bil podoben Bogu in njegovemu Sinu, ali vsaj želel biti, ker si mož brez vere in brez strahu božjega, si pravi antikrist, podobnejši si zaverženemu angelju, neumni počutni živali, kakor pa Očetu v nebesih. Moram, kakor sem že rekel, nate prav posebno obrniti tožbo prerokovo: Človek pa, ki je v časti, ne pomisli; enak je neumnim živalim, ter je njim podoben. Čemu ti je toraj neprijetno, če tebe, in slehernega moža brez vere, naravnost imenujem malopridnega moža, hudobnega človeka? Ni li naj viša malopridnost, kader visoko svoje dostojanstvo tako sramotiš, se ponižuješ do živali, ki so brez uma, brez npravne svobode, brez nagona djavnosti, brez čednostnih djanj, ki se derže le vidnega in čutnega in minljivega; — ki tako misliš, tako želiš, deláš in živiš, kakor bi imel z živalijo enako upanje na srečno prihodnjost, na večno življenje; kakor bi ti ne bila prva dolžnost, Bogu in Sinu Božjemu podobnejši biti?

Ah, predragi prijatelj, ljubi brat, moj sokristjan: ne tako, ne! Spoznaj vendar in čuti že svoje dostojanstvo, svoje moči, svoje prednosti! Spoznaj, in čuti jih, veselega in hvaležnega serca! To spoznanje pa ne ostajaj le v glavi, temuč prešinjaj ti vse mišljenje, razširjaj ti vse serce, pregrevaj ti vsa djanja, kaži se v vsem tvojem življenju. — Misli pravo in veliko! Delaj svobodno in plemenito! Bodi djaven, bodi zmeraj djavnejši, dobro delajoč, čednosti izvršujoč! Živi kakor stvar, ki nikdar vsa ne umerje, ki ima večno živeti, večno srečo uživati! Prizadevaj si, da boš zmeraj podobniši Bogu, zmeraj bližej Sinu Božjemu; tako se boš obvaroval terpkega priimka, da si malopriden mož, obvaroval si boš človeško in keršansko vrednost.

(Dalje prih.)

Alfons Ratisbon.

(Dalje.)

(Alfons mašnik. — Poklic teh dveh bratov — z znamenjem poterjen. — Judje se začno spreobračati. — Novi red sijónskih sester in njegova delavnost. — Čas judovskega spreobrnjenja se bliža. — Ratisbonov red v Carigradu, Londonu itd.)

Alfons Ratisbon se je bil odmenil v tovaršijo Jezusovo stopiti. L. 1847 je bil v Lavalu mašnik posvečen. Prepričal se je pa čez nekaj časa, da v tej družbi ne doseže tistega namena, k kteremu ga je notranji glas brez prenehanja naganjal. Njega namreč in njegovega brata je Bog klical, da naj delata in se trudita za spreobrnjenje hiše Izraelove. Po nekem navdanji, ki ga je imel Alfons že v trenutku svojega spreobrnjenja, je

bil torej že l. 1843 zastavljen red sijonskih sester, kateri je sedanje dni že precej razširjen. Alfons namreč je svoje navdajanje in želje razodel bratu Teodoru, kateremu se je pa tako početje odveč čudno in nenavadno zdelo; vendar si ga odbijati ni upal. Oberrnil se je torej do Davidove preslavne hčere ter ji je govoril v zaupljivi molitvi: „O Marija! Ako si ti navdala to misel, daj mi to spoznati po znamnji. Pošlji mi otroka, le enega samega otroka iz Izraela. To bo v mojih očeh znamenje, da si ti v tej reči posrednica.“

Ta zaupljiva prošnja ni bila zastoj. Še tisti dan je bilo Teodoru v pismu naznanjeno od č. g. Aladela, da nevarno bolna izraelska gospá želí pred smertjo svoji dvé hčeri keršanskim rokam izročiti. Pridobil pa ves ginjeni Teodor ni bil samo otrók, ampak tudi mater, katero je iz sv. pisma prepričal in podučil, da je obljubljeni Mesija že na svetu bil, in jo je torej še pred smertjo kerstil. — Ni pa še bil pretekkel teden, že iše Teodora druga judovska gospá, ker pretresla jo je bila dogodba prečudnega Alfonsovega spreobrnjenja v Rimu. Izročila mu je svoje tri otročiče, in že je bila s poprejšnjima dvema majhna šola skupaj za sv. kerst, ki so jo pa še mnogotere judovske uellice, pošiljane od svojih staršev, zmiraj pomnoževale. Tako se je zbiral sčasoma Kristusov ovčnjak iz judovskih hčer, ki so jih v začetku gojile usmiljene sestre sv. Vinc. Pavljana.

Treba je bilo pa za rejo izraelskih hčér posebnega, novega reda, ker dotadanji redovi so imeli že vsak svoj poseben namen in določene opravila. Teodor je bil ob tistem času podvodja bratovšine Marijnega presv. Serca v Parizu, ktere začetnik in prednik je bil znani gosp. duhovni pastir Desgennettes. Le-tá je mesca rožnika 1842 Teodora v Rim spremil in Teodor je prejel od sv. Očeta Gregorija XVI privoljenje in blagoslov za novi red „sijonskih hčér“ za spreobračanje razkropljenih Izraelovih ovčic.

Ta milost apostolskega stola je kar precej rodila sad. Prečudno so se množile spreobračanja, in ob ravno tistem času je serce Marijno v serca nekterih bogoljubnih kristján vsadilo misel, da naj se zedinijo ter bodo delale skupaj za svoje lastno zveličanje in se posvečevale prav posebno prerajevanju judovskih otrók. Marijnega mesca 1843 se je red pričél v Parizu. Nova deržinica se je podala v brambo Marije D. Sijonske. Vikša škofa Affre in Sibour, kardinali in drugi visoki gospodje so to napravo z radostjo obiskovali, ss. zakramente delili novim ovcam in jo na vse strani podpirali. Tudi sv. Oče Pij IX so bili velik prijatelj te naprave; podelili so ji mnoge duhovne dobrote, med drugimi vsakemu verniku 50 dni odpustka, kolikorkrat podpira delo Marije D. Sijonske — ali z molitvijo ali po drugi poti, n. pr. z milošnjo.

Spreobračanja so se od tistihmal silno množile; celo osemdesetletni starši so stopali za svojimi otroci k kerstnemu kamnu. Pa ne le samo jude, tudi razkolnike in krivoverce je dosegala ta milost; med tacimi so nekte posebno slavne imena.

Hansen, po katerem to popisovanje po večem posnemam,*) pristavlja te-le tehtne besede: „Sploh se je prikazalo naše dni novo versko gibanje na svetu. Tudi če hudim viharjem na politiskem in deržavskem polju na dno pogledamo, ne moremo utajiti njih verskega bistva. Obgrinjala svobode in človečnosti, s kterimi se ves ropot odeva, so odveč preglojene (skozvidne), da bi nepodkupljeno oko ne spoznalo, za kaj prav za prav se v globočini ravná. Ravna se za keršanstvo in antikristovstvo. Vrata peklenke so pod vsakterimi pretve-

zami, z vsakterimi banderi vstale k naj hujšemu boju zoper Cerkev Kristusovo, ki je na skali. Verh tega je nastopila britka prerajstna ura novega reda. Križ pa bode pridobil preslavno zmago zoper pekel in njegovo derhal. Lev iz rodú Juda bo zmagoslavje obhajal. Svoboda narodov, ki se pa ne smé nikoli ločiti od pravice za vse in za vsacega, bode pod brambo zmagovitega križa večji napredek storila, kot ga je kdaj, ali ga še bode storila po potu prekucijstva . . . Tudi ljudje se verskemu gibanju novega časa niso mogli čisto umakniti. Odkar so se družbinske pregraje bolj in bolj razderle, ktere so jih dosihdob od družbe ločile, ginejo čedalje bolj sledí judovske národnosti.*) Judje vse polagoma v novem ozračji nehoté dihajo v sé in serkajo živno sapo keršanske olike. Shodnica že zdaj kratko in malo ni to, kar je bila pred 40, 50 leti. Razlušena od svojih predsoj, se zmiraj bolj znebiva svojih starih šég in pokriva svojo goloto z nekterimi kerpami raznoterih keršanskih bogočastij . . . Kaj pa, da se tudi ne smé prezreti, da veliko judov za zdaj zabrede le v stan vnemarstva (indiferentizma) in nejevere, v kterem se naj pred judovstvo zaduší, keršanstvo pa še ne zbudí in ne poživí. Toda ta stan v svojem razpletanju ne pelje več v judovstvo nazaj, akoravno bo morebiti mogel storiti velik ovinek po potih novega neverstva, preden je kos priti k svojemu pravemu namenu . . .“

Bratoma Teodoru in Ratisbonu se je dozdevalo, da se čas približuje, ko se Gospod zopet v usmiljenji spomni hiše Jakopove in je pripravljen roko stegniti, da bi ostanke svojega ljudstva zopet pridobil, in razkropljene zopet zbral s štirih koncev sveta. (Jez. 11. 11.)

Od l. 1855 se je naprava sijonskih hčér jela močno razširjati. Sklepale so se z njo gojilnice za mladino, da so se ložej dobivali pomočki in potrebni prostori. V Carigradu so te sestre kmali prevzele od usmiljenih sester dekliško gojilnico ali penzjonat; s tem je sklenjena zadovoljna šola, ki jo je že pred kacimi leti obiskovalo kacic 100 otrók; kako je zdaj, nam ni znano. Sultan sam je bil prišel gledat to učilnico in se je za njo pečal. Tudi na Angleško, zlasti v London, se je ta red razširil. — L. 1851 se je pričela še bratovšina za spreobrnjenje judov, ki je bila od sv. Očeta poterjena 11. sušca l. 1856 v mater-bratovšino povzdignjena in z obilnimi odpustki obdarovana. Teodor Ratisbon je bil njen véliki vodnik; močno je že razširjena. (Dalje prih.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V predmestni Ternovski cerkvi sv. Janeza K. bode v torek, 10. t. m., zlata poroka. Zlata ženin in nevesta sta: Jože Vidmar, pos. na ljubljanskem Mahu, in Mica Verbančičeva, z Brezja, Dobrovske fare, ki sta bila 12. maja pred 50 leti poročena na Dobrovi. Živih je še 7 otrók, večí del oženjenih; z njimi se bode veselilo mnogo vnukov, kterih več bode v zahvalo do Boga z zlatoženinoma vred pristopilo k Božji mizi.

V Vipavi, 30. majnika. Naj mi bode dovoljeno o zadevi zvonov za Sarajevsko stolnico svojo misel razodeti.

Poterjevaje vse nasvete g. A. K. v zadnjem listu „Zg. Danice“, pristavljam še nasvèt: Naj bi se v Ljubljani za to vstanovljeni odbor blagovolil obrniti do sl. odbora družbe sv. Mohora v Celovcu s prošnjo: Naj bi dotični sl. odbor razglasil prošnjo do vsih družbenikov: naj bi — prostovoljno — vsak pridjal k navadni letnini

*) Der Orden U. L. Fr. von Sion und das Waisenhaus zu Ecce Homo in Jerusalem itd. Trier 1862.

*) Znano je n. pr., da na Českem, na Poljskem je že veliko judovske mladine na narodni strani.

še — 10—20 kr. za napravo zvonila našim bratom v Bosni. Te kr., menim, bi uterpel tudi najrevniši ud te bratovšine darovati za tako blag in vzvišen namen. Se vé, da bi morali gg. poverjeniki udom ta blagi namen pojasniti; in na ta način bi se v enem letu lahko 4000, naj manj pa 2000 gld., v ta namen nabralo. To bi bil jako lep dokaz keršanske bratovske ljubezni in prekrasen spominek blagoserčnosti katoliškega slovenskega naroda. Kako sladka zavest, ko bodo toliko stoletji zapuščene zatirane naše brate,

Zvonov naših glasi mili
V krasni v Božji hram vabili,
Veličastno spet Gospod
Bode moljen; ne odlagaj,
Blagoserčno v to pomagaj,
Mili moj slovenski rod!

Radoslav.

Iz Istre. Pred kratkim je izšel pregled duhovstva in duhovnij Teržaško-koperske škofije. Mogoče, da bi koga zanimali nekateri podatki iz te knjige. Teržaškakoperska škofija je imela nekdanj 4 škofo, v Terstu, Kopru, Novem gradu (Aemona), in v Pičnu. Škofijske stolice so bile ustanovljene l. 524. Pervi Teržaški škof je bil Frugiferij, Koperski sv. Nazarij, Novograški blaženi Florij, Pičanski sv. Nicefor.

Koperska škofija je imela 51 škofov, zadnjega l. 1776; Novograška 80, zadnjega l. 1795. Pičanska 76, zadnjega l. 1766. Pervi Teržaško-koperski škof je bil sloveči Matej Ravnikar, izvoljen v to dostojanstvo l. 1831; sedanji milgsp. dr. Glavina so 88. Teržaški škof. Dekanij je 16, kanonikov je v Terstu 7, izpraznjen 1; v Kopru 6, izpraznjen 1; v Piranu 5, župnij (fará) 93, izpraznjenih 20; vikarij 2, kuracij 21, izpraznjenih 6; kapelanij 51, izpraznjenih 19; kooperatur 99, izpraznjenih 46.

Duhovnov v pastirstvu je 208, vsih skupaj pa 289. Naj stareji je č. g. Jož. Sancin, rojen 3. oktobra 1792, posvečen 21. sept. 1815, gotovo eden nar starejih duhovnov v Avstriji. Bogoslovcev v Gorici za Teržaško škofijo je 21, v dijaškem semenišču 32 mladenčev, ter precejšno število mladega naraščaja, in bo čez nekaj lét, ako Bog dá, prenehalo pomanjkanje duhovnov. Prebivalcev je v škofiji 323.191.

Duhovne vaje bodo letos od 21—25. mal. serpara, h katerim milgsp. škof goreče vabijo duhovne. Zadnje so bile l. 1875 v Kopru, letos bodo v dijaškem semenišču v Terstu.

Poterdilo in zahvala. Z naj iskrenejšo in preserčnejšo zahvalo poterjujem, da sem prejel nadaljene zbirke: 43 gld. 50 kr., poslana za cerkvico sv. Jožefa v Kutezevem po preč. vredništvu „Zg. Danice.“ Dobrotljivi Bog vsim in vsakemu posebej izmed blagih dobrotnikov po prošnji sv. Jožefa tisočero poverni tako obilno dobroto! Premišljeva je silno neugodne razmere pri zidanji cerkvice sv. Jožefa (da se je skoraj brez izjeme vse le z milodari zidalo) je podpisanemu večkrat se milo storilo, da je pričel zidati cerkvico, naprošen po nekterih za Boga in cerkev gorečih osebah. Mnogo prijaznih spodbudovanj in v sedanjih časih (ko se tako pogosto prosi in terka na serca usmiljenih dobrotnikov), smem reči, obilnih darov, je tolažilo, da sv. Jožefa pomoč tudi tukaj ni izostala. Ker se nekterim blagim dušam ni bilo moč osebno zahvaliti in prejetih dobrot poterditi, vnovič vljudno prosim, naj se to zgodí po predragi „Zg. Danici.“

Od 8. sušca tekočega leta so do danes cerkvici sv. Jožefa naslednji blagi dobrotniki in čč. gg. poslali milodarov:

Neimenovana velika dobrotnica iz Ljubljane 50 gld. za zvon, že tretjič 3 gld. za pobožen namen. Neime-

novan dobrotnik za srečno zadnjo uro in nar potrebnejši milost 50 gld., posebej za zvon 5 gld. Čast. g. Jak. Mezek, kurat v Bergudu, 7 gld. G. Val. Pušavec 6 ss. maš v ta namen = 4 gld. 20 kr. (drugič; g. Ant. Benigar iz Ternova 1 gld., g. Fr. Benigar, c. kr. uradnik v pokoji, iz Ternovega 5 gld.; g. Fr. Štemberger 2 gld.; g. Jan. Škerjanec, kurat v Harijah, 1 gld. 70 kr. (III); gosposčina Uršula Vidmar iz Kranja 15 gld.; g. Ant. Kukelj, kaplan v Vodica, štolo, vredno 4 gld. Neimenovan iz Radoljice 1 gld. in 1 za blag namen; g. Val. Jenko, c. k. policijski vodja v Gradci 10 gld.; po 1 gld. gg.: Andr. Celin, Štef. Celin, Andr. Prosen, Joah. Linder, Jož. Štemberger, Bened. Prosen. Mladenči iz Kutezevega za kor 25 gld. v drugič; dekleta za cvetlice in svečnike 12 gld. Darovanje v Podgrajski 55 gld., v pušici 5 gld. 50 kr., raznih darov 3 gld.; trije gospodarji 15 gld. Marija Potočnik in Meta Oblak 1 gld. 50 kr. Ana Ličan in Terezija Šuštar 1 gld. 40 kr.

Zidarsko delo je doveršeno, le lopa (klanjica) se bo še malo dozidala v cerkvi, manjka le še tlaka v presbiteriji in stopnic na kor.

Ako ne prej, bo cerkvice blagoslovljena za misijonsko pobožnost, ako Bog dá. Dan perve sv. daritve v tej cerkvi se bo o svojem času dobrotnikom in p. n. častitim darovalcem milodarov naznanil. Ponavljajoč naj toplejo hvalo in zahvalo s serčno željo stoterega povračila na prošnje sv. Jožefa tukaj in v sv. raju!

Stefan Jenko,
vikarij.

V Podgrajah, 30. maja 1884.

Neradovoljna spoved.

Ta-le dogodba bodi posebno in zlasti posvečena tistim, ki morebiti niso velikonočne spoved opravili.

Neki dan pride k župniku Janezu Vianay-u v Ars-u tuj gospod, pri katerem je vse — obnašanje in govorjenje — razodevalo, da je iz imenitnega stanú. Spodobno se tujec bliža župniku, in le-tá meni, da je gotovo prišel k spovedi ter mu pokaže klopico, pripravljeno za tiste, ki k spovedi pridejo. Gospod pa, ki je precej razumel, kaj pomeni to znamenje, naglo odverne: „Ne, ne, gospod župnik; nisem prišel k spovedi, ampak spokorekat (disputirat) se z Vami zavolj vere.“ „Oho, prijatelj,“ odverne duhovni pastir, „če je tako, se niste k pravemu obrnili, jaz namreč se sporekati ne znam; ako pa kake tolažbe za serce potrebujete, le tam-le pokleknite (in kaže mu zopet na neizogibno klečalnico); mnogi drugi so že tam klečali, in ni jim bilo žal.“ — „Ne, gospod župnik, že sem se derznil Vam naznaniti, da se ne mislim spovedovati, ravno zato ne, ker nič ne verujem, ne v spovedovanje, ne na druge šegarije.“ — „Vere nimate, gospod? Če je to, Vas milujem, tako živite Vi v megli in malo dete s katekizmom zná več kot Vi; zmeraj sem mislil, da sem silo nevéden, toda Vi ste še nevedniši od mene.“ — „No, gospod župnik, Vi se hočete z menoj šaliti,“ odgovori brezverec. — „Tam-le pokleknite,“ župnik mirno in pohlevno odgovori. In glej! ta mirnost, ta resnoba in slovesni z milostjo božjo povzdignjeni glas, s kakoršnim je župnik izrekel te besede, to je obiskovavca primoralo zoper njegovo voljo, da je pokleknil.

Nehoté se je pokrižal, česar že dolgo časa ni več storil, skesano se je spovedal, in vstal je ne le potolažen, ampak tudi popolnoma véren.

Poskusil je bivši brezverec s tem, da naj krajši in naj varniši pot véren postati, je ta: dela vere splovnati, po besedah Boga-učenika: „Kdor nasleduje resnico, pride k luči.“

Razgled po svetu.

V Belgiji je veliki glavar framasonskih lož br. Goblet v zbornici zagovarjal načelo, da se redovnikom po vsaki ceni mora konfiskovati (uzeti, poropati) premoženje. V ta namen je ta grabež že davno rogovilil in delal v judovskem časniku, zdaj pa je bil nasvetoval, naj se to prašanje izroči posebnemu odboru. Katoliški zastopniki pa so mu dokazali, da je predlog nasproten državni vstavi, ktera nikomur ne brani posedovati svoj imetek. — Kaj bi neki rekli ti „bratoljubi,“ ako bi kdo nasvetoval, da naj se bogatim prostozidarjem pograbi njihovo posestvo in premoženje? . . . Koliko moč imajo ondi ti sovražniki pravice in katoliške Cerkve, kaže to, da ravno komaj je spodletelo pošastnemu predlogu, ki je bil zaveržen s 60 glasovi zoper njih 58. To djanje framasonov na Belgiškem je le steblice velikega početja sovražnikov sv. Cerkve, kateri se v velikem in malem péhajo, da bi rimskemu sv. Stolu izmaknili ves vpliv do katoliških vernikov in sploh do ljudstva. To hudobno delo se kaže v oplenjenji Propagande v Rimu in v vsem počenjanji laške vlade, in ne manj fransoske. To se vidi po družih okrajinah, kjer išejo duhovske posestva iz duhovskih rók uzeti, češ, da bodo dobivali plačo v denaru, s čimur pa je duhovstvo izročeno milosti in nemilosti tacih, med kterimi je uavadno največ nasprotnikov sv. Cerkve.

V južni Afriki se katoliška Cerkev, kakor pišejo, prav naglo razširja; zidanih je že lepo število samostanov, cerkev in šol. V King-Williamstadtu so v kratkem doveršili prezalo stoljnico s 15 krasnimi malanimi okni, ki predstavljajo petnajstere skrivnosti sv. rožnega venca. Več altarjev iz predrazega marmorja je iz Italijanskega, kterih lepoto vsi občudujejo. To je veliko tolažilo, da se pa v južni Afriki nadomestuje, kar je nesrečni Mahdi zaterl začasno v srednji Afriki.

„Vstajali bodo krivi preroki.“ Zopet nov Mahdi! V Bokhari je vstal drugi Mahdi, ki se imenuje Mahomed Abdallah ben Osman (t. j. Mahomed služabnik Božji sin Osmanov, ali Osmanovič). Pisal je sultanu dolgo pismo, s kterim ga opominja, naj razvije zastavo „prerokovo“ za zatrenje nevércov (t. j. nemohamedanov). Ti nevérniki so bokharskim fanatkarjem Rusi, kateri so ondotne prenapete „mosleme“ že enkrat naklestili, in novi prenapetež s svojim hujskanjem bi utegnil vzrok biti, da zopet kaj skupijo. Bokhara je del Turkestana s kakim poltretjim milijonom prebivavcev, ki so turški rod mlajši starodavnih Peržanov. Glavno mesto enacega imena ima kacic stotisuč stanovnikov in veljá mohamedanom srednje Azije za „sveto mesto.“ Kako bi ne bilo? Sej ima zraven sile džamij, mošej, dolge verste bazarov (tergov), na kterih je med drugim obilno kupčevauja s suznji, ktere lové in ropajo po peržanskih obmejnih okrajinah. Naj berže bo Rus tudi to brezbožno gujezdo o priliki razdjal, potem še le, ko razkolstvo nevércov na prvo roko obdela, posveti med njé po previdnosti Božji katoliška olika.

Osmina sv. Rešnjega Telesa in red sv. Frančiška. Na prošnjo vélikega prednika frančiškanskega, prečast. P. Bernardina a Portu Romatino, so sv. Oče Leon XIII vsemu redu manjših bratov dovolili posebno pravico oziroma na obhajanje osmine sv. R. Telesa, namreč: Ta red in vsi, kateri po ukazu ali po dovoljenji apost. Stola rabijo rimski serafiški breviri, sméjo praznik sv. R. Telesa obhajati s takó privilegirano osmino, da so tudi med osmino vsak dan duhovne ure od presv. R. Telesa; le ko bi vmes zadel kak praznik I. reda, se vzame officium od praznika in od osmine se stori le spomin (commemoratio). Ako bi praznik I. reda imel osmino, se

naslednje dni od njega stori samo spomin v brevirju in pri sv. maši. Ako zadene v osmino sv. R. Telesa praznik 2. reda, ki ima osmino, se taki praznik preloží na čas po osmini sv. R. Telesa, osmina pa se za tisto leto opustí. Prazniki veči (festa majora dupl.) in cerkvenih učenikov se prelože po pravilih; ako pa se zanje prazen dan ne najde, se o njih stori samo spomin, kakor sploh o družih malih dvojnatih in poldvojnatih, ki zadenejo med osmino itd.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog do brotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v bratovsko molitev. — Mati priproča svojega sina, ki je že dolgo časa zmešan, včasih prav zelo hudo. Ako ozdravi, hočemo po „Danici“ zahvalo razglasiti. (Opom. Sv. maša se bo opravila. Vr.) — Bolen duhoven za zdravje, če je Božja volja. — Letošnji p. n. gospodje jubilanti, da bi slovesnost srečno doživeli, Bogu in Mariji na čast doveršili. — Mladeneč v nevarnosti, da bi bil hudega obvarovan. — Nevarno bolna žena za zdravje na prošnje N. lj. G. in sv. Antona Padv. (Op. Sv. maša se bo opravila.) — Hišni gospodar za zdrave in pomoč sv. Duha v svojem stanu na prošnje N. lj. G., sv. Ant. Padv. in sv. Frančiška. — Besen star pijanec za spreobrnjenje in rešenje duše.

Zahvale.

Bila sem čez 4 leta v gerlu bolna. Bila sem pri „Mariji-pomagaj,“ in ko sem prišla v Ljubljano, sem se priporočila v priprošnjo N. lj. G. z eno sv. mašo; opravljala sem tudi večkrat devetdnevnic. In zdaj sem zdrava. Torej izrekam priserčno zahvalo N. lj. G. in sv. Jožefu za ljubo zdravje. V. Žor.

Bodi tisučkrat češena N. lj. G. presv. Serca in sveti Anton Padv. za hitro pomoč, ki sem jo dobila za neko blago dobrotnico, ki je bila po neprevidenem vžitji neke usmertivne pijače v smertni nevarnosti. Obljubila sem, ako se ji zboljša, da hočem po „Danici“ razglasiti v čast in slavo Marijino in svetemu Antonu Padv. S tem bodi po doseženi milosti obljava spolnjena.

V Ljubljani.

M. S.

Bila sem brez službe, in to mi je bilo toliko huje, ker moram skerbeti tudi za svojega malega brata v šoli. Opravljala pa sem 9dnevnic N. lj. G. in sv. Jožefu na čast: in bila sem prav po svojih željah uslišana še predno je bila 9dnevnic opravljena. Čast Bogu, zahvala Mariji in sv. Jožefu! M. Ž.

V Ljubljani, 3. rožnika.

Da sem na priprošnjo N. lj. G. precej dobil službo, se očitno zahvaljujem Gospéj presv. Serca.

Jože Kordež.

Koledar za prihodnji teden:

9. rožnika. Ss. Primož in Felicijan. — 10. S. Marjeta vd. — 11. S. Barnaba. — 12. Presv. Rešnje Telo. — 13. S. Anton Padv. — 14. S. Bazilij. — 15. Druga nedelja po Bink. S. Vid.

Listek za raznoterosti.

V nunski cerkvi se je 4. t. m. obhajala 25letnica, odkar se je pri nas začela bratovščina sv. R. Telesa. Pridigal je preč. g. prof. Ant. Zupančič.

V Ternovski predmestni fari v Ljubljani je 4. t. m. zjutraj po kratki hudi bolezni v glavi umerl č. g. ondotni kaplan Jan. Kilar. R. I. P.

Iz Dol. Logatca. Binkoštni ponedeljek so nam č. P. Adolf blagoslovili sv. Križev pot (izdelan v „Zambah-u“ na Dunaji prav umetno). Podaril ga je tukajšnji cerkvi sv. Nikolaja verli naš župan, g. A. Mulej. V slovesni procesiji prenesli smo sv. Križev pot iz dobrotnikove hiše med priterkavanjem zvonov in pokanjem možnarjev v cerkev, kjer je bila jako mična in podučljiva pridiga, potem blagoslovljenje sv. Križevega pota, in naslednjič velika peta sv. maša z leviti, na koncu z zahvalno pesmijo.

Prav lepo se podá nov sv. Križev pot v naši cerkvi, ktera je po prizadevanji preč. za Božjo čast iskreno vnetega logaškega gosp. župnika M. Markiča za zdaj od zunaj vsa prenovljena. Pa tudi od znotraj je že zdaj prav krasna, zlasti, odkar je dobila v presbiteriji nov tlak, kterege je vložil g. Ozbič iz Kamnika, ki ga tudi drugim cerkvenim predstojništvom gorko priporočamo. Pa postala bode cerkev pozneje še krasnejša, ker bodo s časom tudi znotraj stene vse prenovljene s prav lepo in umetno izdelanimi in pozlačenimi arabeskami.

Konečno kličemo blagemu dobrotniku, kakor iz enih ust: „Bog Vam tisočkrat poplačaj!“ Postavili ste si s tem prav lep spominek pri svojem ljudstvu, pa še pri Bogu v nebesih! Vsem nam bo ta lepa slovesnost globoko v spominu ostala. Obilen sad sv. odpustkov pa, ki ga nam bode donášalo pridno obiskovanje sv. Križevega pota, pomagal bo prav veliko nam, zlasti pa ubogim dušam v vicah.

Za mladenčee dijaške kuhinje je finančar za mesec majnik iz dobrotnih darov plačal: a) v ljudsko kuhinjo 157 gld. 8 kr. od 89 mladenčev; za 13 sicer podpiranih in za razne nujne potrebe pa 36 gld. 44 kr. Tedaj za 102 podpiranih skupaj za pretekli mesec 193 gld. 52 kr. Izmed 20 iz začetnih šol je po binkoštnih spričevalih večina odličnih in do malega vsi imajo napredne rede. Tudi pri konferencah gimnazijalcev se kaže napredek. — Bog blagoslovi preblage dobrotnike pa šolsko mladino, da bi ostala modra in keršanska!

Spremembe v dijaški kuhinji. Eden je pred nekimi mesci stopil v frančiškanski, 3 v benediktinski red; 3 so umerli (1 priden pripravnik pred kratkim R. I. P.); 1 je šel k mornarjem (pa prijateljem v pismih noče svetovati, da bi ga nasledovali); 3 mali so za zdaj obupali nad študijami in so jo domú ali k rokodelstvu popihali; 1 je postal vojak; da je 1 bogoslovec, je bilo že poročano.

Javna zahvala. Ker mi — radi pomanjkanja časa — pri mojem odhodu na Laško ni mogoče na vse častitke odpisati, izrekam javnim potem vsim dotičnim preč. gg. za toliko dokazov naj toplejšega sočutja in prijateljske ljubavi naj iskrenejšo zahvalo.

Maribor, 1. junija 1884.

Aesthetik. Von Jos. Jungmann, S. J. drugi čisto predelani natis. To velikansko delo, vsestransko izvrstno, je dandanes silo koristno profesorjem, katehetom, duhovskim pastirjem, višješolcem in sploh takim, ki se vsestransko olikati prizadevajo. V veliki osmérki ima čez 90 strani. Cena v katol. bukvarni 7 gld. 20 kr.

V Terstu je stolni dekan postal naš rojak preč. gosp. kanonik dr. Jan. Šust; častna kanonika pa preč.

gosp. Jan. Koman, župnik pri Jezuitovski cerkvi, in preč. gosp. Fr. Černe, župnik pri stari cerkvi sv. Antona. Bog daj srečo! Slava!

Iz Sarajeva naznanja nadškofijski list, da pri ondotnih Šmarnicah se je letos število Marijinih častivcev pomnožilo. Pervi dan je nadškof sam blagoslovil podobo Matere Božje in imel opravilo; potem so se ondotni duhovni vsega mesta verstili med seboj; končno opravilo je imel zopet višji pastir.

V deško semenišče v Travniku bosanskem se bode zopet letos sprejelo 12 mladenčev. Šole se prično 1. kim. (sept.)

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Iz Štange po čast. g. župniku 1 gld. — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Čast. g. župnik M. Narobe 5 gld. — Dve osebi 40 kr. — Čast. g. župnik Fr. Vohinc 1 gld. 50 kr. — J. Z. R. 15 gld. in M. Š. R. 5 gld. — Neimenovan star prijatelj 2 gld. — Blagor. g. Oroslav Dolenc 3 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: S Podzemelja 10 gld. 35 kr. — Fara Ig po čast. g. Jakobu Dolencu 120 gld. 47 kr.

Za opravo ubožnih cerkev: Lenka Rubnik 50 kr. — Iz Bohinjske Bistrice 1 gld. 25 kr. — Iz Vogelj 9 gld. — Iz Kamnika po čast. g. Bl. Muhovcu 23 gld. 53 kr. — Iz Škocijana pri Dobravi 27 gld. 30 kr. — G. Jož. Zelnik 1 gld. — Iz Goč 26 gld. 50 kr. — Iz Kamnika po čast. oo. frančiškanih 10 gld. 80 kr. — Iz Vranje Peči 20 gld. — Iz Svibnega 15 gld. — Iz Iga 20 gld. 67 kr. — Z Rakitine 6 gld. — Iz Kresnic 24 gld. — Iz Šmarjete 26 gld. — Iz Ribnice 60 kr. — Iz Dobropolja 12 gld. 84 kr. — Od sv. Helene 11 gld. 30 kr. — Iz Lés po čast. g. župniku 5 gld.

Za sveto Detinstvo: Čast. g. kat. Ant. Keržič 15 gld. — K. Vagaja 10 gld. — Po čast. g. Prim. Peterlinu 5 gld. — Z Občine „darilo bogoljubne duše“ — 2 gld. — Čast. g. Fr. Gregori, duh. pomočnik v Gorjah, 5 gld. — Ana Merzlikar 2 gld. 54 kr. — Johan Zakotnik 1 gld. — Iz Štange 1 gld. — (z drugimi darovi vred za zdravje na očéh). — Iz Lés po čast. g. župn. 5 gld. — Iz Zlatopolja 80 kr. — Ana Merzlikar 2 gld. 22 kr. — Čast. g. Peter Ogrin 2 gld. — Čast. g. Al. Kumer 2 gld. 66 kr.

Za kapelo sv. Jožefa v Kuteževem: Iz Šentvida 4 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Slavina 4 gld. *Za zvonove v novi stoljni cerkvi Sarajevski v Bosni:* Čast. g. župnik M. Sajè 2 gld.

Za pogorelce v Jurinvasi: Iz Štange 50 kr. — Iz Štange po čast. g. župniku 2 gld.

Za afrikanski misijon: Po čast. g. župniku Fr. Vohincu: M. M. 1 gld., P. M. 1 gld.

Za misijone g. Val. Laha: Iz Štange 1 gld.

Za cerkev Majke Božje v Samoboru: S—v 5 gld.

Za napravo g. kan. dr. Jegliča v Sarajevem: Ofer z Notranjskega po čast. g. župniku J. Sajovicu 10 gld.

Za misijon v Bosni: Z Berda po čast. g. župniku stara moštranca za Svetinje.

Za posebne potrebe: Iz Polhovega gradca 20 gld.

Popravek. V 7. verstici od spodej na zadnji strani prešnjega lista beri: „Lična, čisto nova knjiga“ itd. (namesto „Lična, čista“ itd.)